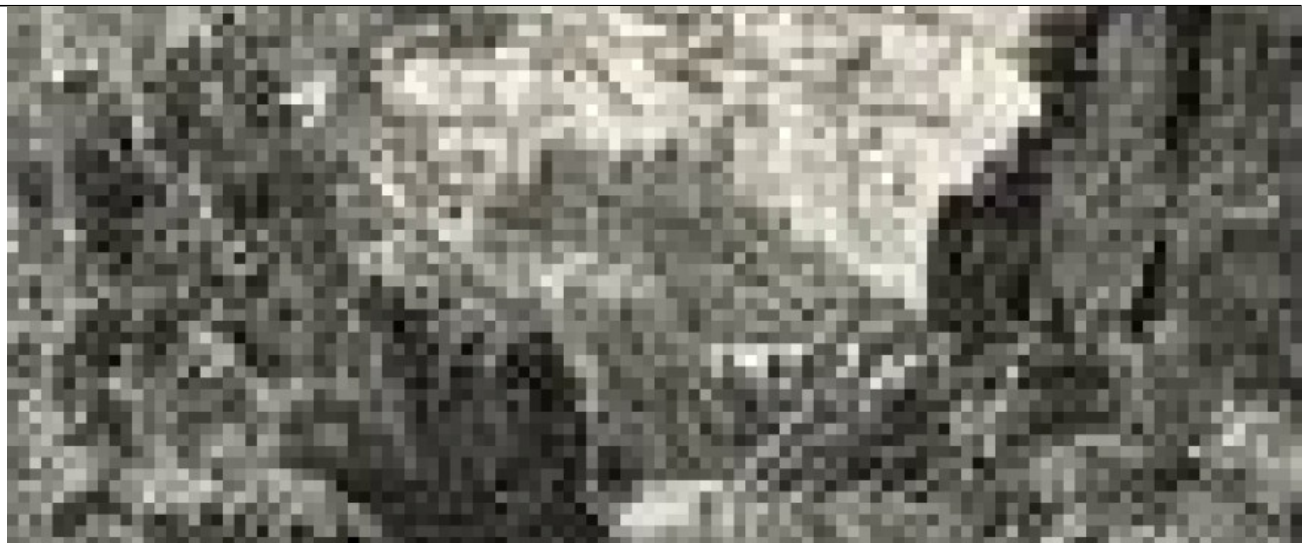

Kopasz márvány

2010 április 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

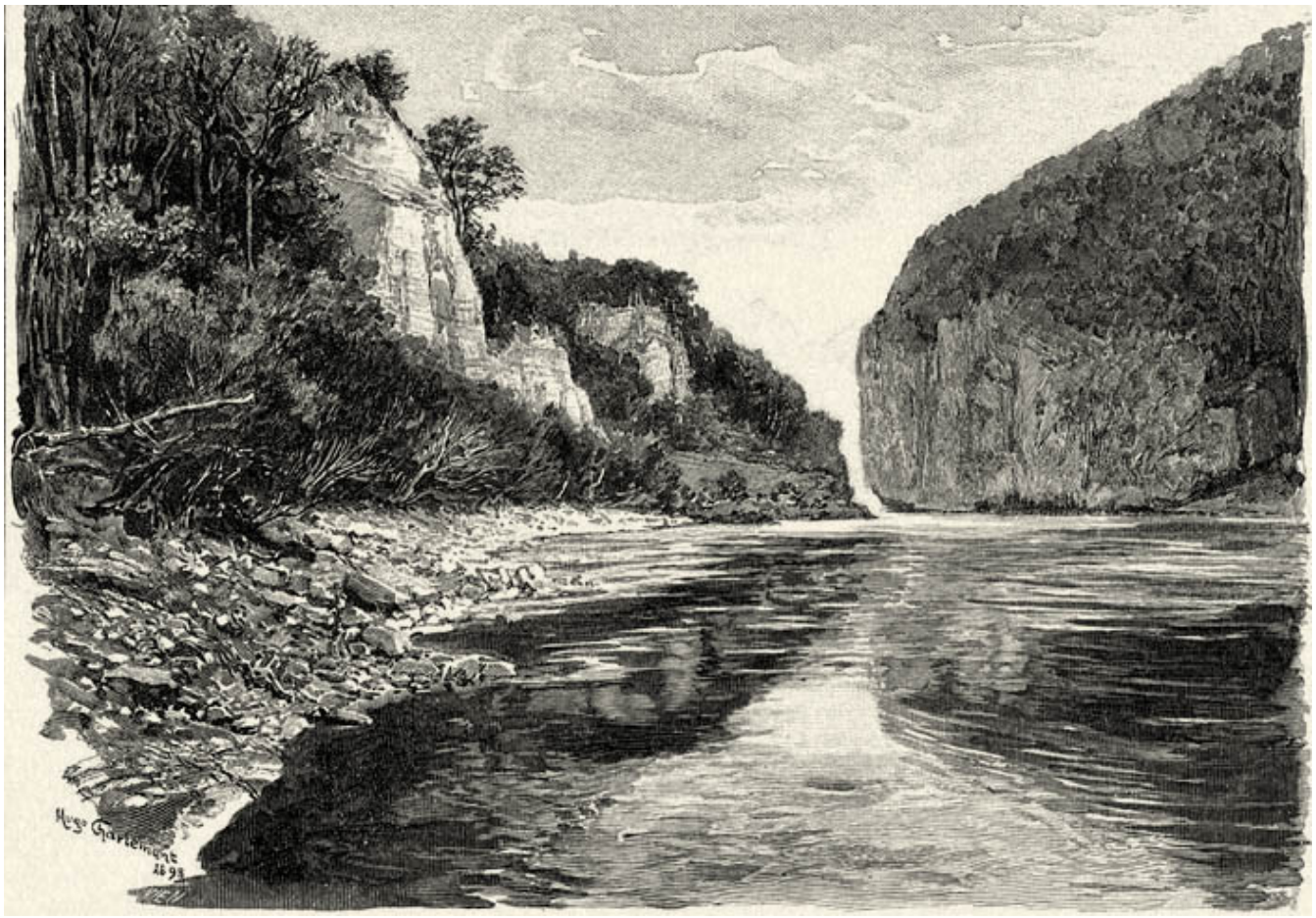
- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt id?k, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párját ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot.

Olyan különös természeti szépségr?l akarok szólni, amelyr?l két év elteltével is csak szuperlatívuszok jutnak eszembe. Ezt pedig ill? módon el akartam kerülni, de végül be kellett látnom, hogy csak önmagam ellen hadakozom. Ám szerencsés véletlen folytán a napokban rábukkantam egy ismertetésre, amelynek írója még nálam is rajongóbb romantikus lehetett, s ez bátorított fel e kép közreadására. (Mivel írása több mint száz évvel ezel?tt jelent meg, stílusát el kell fogadnunk.)

Én csak egy fotót teszek ide, hogy elhitessem, nem akármilyen helyr?l szól ez az írás. Kérem tehát a kedves Olvasót, legyen útitársunk, s ha ezt a felhívást komolyan veszi, álmaihoz hasonló élményben lesz része. A Sebes-Körösnél, ahol közel egymáshoz, a folyó mindkét oldalán „40–45 ölnyi magas, szürke és vörös rétegekkel s telepekkel tarkázott mer? kopasz fekete márványfalak emelkednek a szó teljes értelmében függ?legesen, oly sz?k tért hagyva a köztük elzúgó Körösnek, hogy az sok helyt a k?falnak mossa magát alá. A két sziklafal többnyire párhuzamosan vonul el, néhol derékszögeket képezve veszen más irányt. Most mint roppant várudvar négyszögre szélesül ki a tér, majd egy ferde háromszögbe zsugorodik össze, oly sz?k nyílást engedve a folyamnak, hogy két tutaj nem férne el rajta egymás mellett.
És mily kevés nyoma látszik itt az életnek! Egy árva f?szál nem bír tengeni a sziklaoldalakon; a tél viharai, a tavasz éltet? fuvalmai, a nyár éget? sugarai mind nyom nélkül haladnak el e vidék felett. Csupán ott, hol villámtól sújtatva, vagy az id? vaskezei közt szétomolva lezuhant egy-egy sziklatömeg a fal tetejéb?l, tünedeznek el? a tet?n viruló ?s királyerd? csonka bükkei és szomorú nyírjei; vagy egy zerge akasztja magát szarvainál fogva a szikla tetejére… Ennyi jele van itt az életnek. És az ember mégis itt látja leger?teljesebb lenyomatát a természet soha nem pihen? munkásságának. Egy nemzet századokon keresztül vesztegethette volna erejét e bércekre, míg ily nagyszer? medret tudott volna a Körös számára el?állítani. Valami magas ihletettség szállja meg a kebelt az alkotva rontó és rontva alkotó ?ser? ezen remek csodáinál. Elfelejtkezik itt az ember a világ bajairól; egyet érez csak, saját parányiságát, egy indulat foglalja el szívét, a természet méltó tisztelete. Az ember öntudatlanul emeli le kalapját, hogy megtisztelje a természetnek ezen nagyszer? templomát. E sziklafalak közt másfél óráig bolyong a Körös, míg tévelyeikb?l kibontakozhatik.”
A bihari Rév és Vársonkolyos közti Sebes-Körös völgyében két napot töltöttem. Azóta töröm a fejem, hogyan is tudnám elmondani, hogy ez Közép-Európa legszebb helye.

Móser Zoltán, mno.hu

Ajánló